Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος *Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰανουαρίου 1912* *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 6*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRE VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (*Συνέχεια*)

— Ὄχι δὲν μπορῶ! ἀπήντησε θρασὺς ὁ Μπεσύ.

— Τότε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, θὰ σοῦ κάμω καταγγελίαν. Θὰ ὑποχρεωθῆς νὰ μοῦ δώσῃς λογαριασμὸν γιὰ ὅσα δένδρα μοῦ ἔκοψες καὶ γιὰ ὅσα μοῦ ἔκαψες, διότι αὐτὰ ἐδῶ δὲν εἶνε βέβαια ὅλα ὅσα λείπουν ἀπὸ δάσῃ τριῶν ἑκταρίων. Θὰ ὑποχρεωθῆς ἀκόμη νὰ μοῦ πληρώσῃς ὅλα τὰ ἐνοίκια ποῦ 'πῆρες ἀπὸ τὰς ἀποθήκας μου εἰς τὸ διάστημα τῶν δεκαπέντε ἐτῶν, θὰ μὲ ἀποζημιώσῃς γιὰ ὅλη τὴν καταστροφὴ ποῦ μοῦ ἔκαμες καὶ θὰ πᾷς καὶ φυλακὴ τοὐλάχιστον ἕνα χρόνο. Τώρα διάλεξε!

Σιγὰ-σιγά, οἱ υἱοὶ τοῦ Μπεσὺ ἐξεφόρτωσαν τὰ δένδρα καὶ τὰ ἔβαλαν πάλιν εἰς τὴν ἀποθήκην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰ εἶχαν βγάλῃ.

Θυμὸς δυνατὸς ἔκαμνε πελιδνὰ τὰ βάναυσα χαρακτηριστικά των, ἀλλὰ τὸν συνεκράτουν μὴ τολμῶντες νὰ ἀντιστα-θοῦν.

Ὅταν ἐτελείωσαν, ἐκλείδωσαν τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης καὶ ἡτοιμάσθησαν νὰ πάρουν τὸ κλειδί. Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος ἐπροχώρησε τείνων τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἐνῶ μὲ τὴν δεξιὰν ἐκράδαινε τὸ πιστόλι του.

Τρέμων ὁ Μπεσὺ παρέδωσε τὸ κλειδί.

— Πάρε καὶ φύλαξέ το, Πέτρε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος πρὸς τὸν υἱόν του. Τώρα, ἐξηκολούθησε, στραφεὶς ἀποτόμως πρὸς τὸν Μπεσύ, νὰ φορτώσῃς γρήγορα τὰ πράγματά σου, γιατὶ δὲν θὰ σὲ κουνήσωμε ἀπὸ 'δῶ ἂν δὲν τελειώσετε.

— Μὰ ἡ μάννα μας δὲν ἐσηκώθηκε, ἐτόλμησε νὰ ἀντιτάξῃ ὁ Ἰακωβος Μπερύ, ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ χωρικοῦ.

— Νὰ τὴν ξυπνήσετε. Πηγαίνετε γρήγορα! Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Πέτρος ἐπυροβόλησε κ' ἐσκότωσε δύο σπουργίτια. Αὐτὸ περισσότερον ἀπὸ τὰ λόγια, ἔκαμε τοὺς χωρικοὺς νὰ σπεύσουν.

Ἐντὸς δύο ὡρῶν, ὅλα των τὰ πράγματα ἐφορτώθησαν εἰς τὸ κάρρον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πέτρος εἶχε σκοτώσῃ εἴκοσι σπουργίτια.

— Νὰ τὰ κάμῃς σαλμὶ γιὰ τὸ γεῦμα, εἶπεν εἰς τὴν Ὀνωρίναν, ἡ ὁποία προσῆλθεν.

«Ὁ μαρκήσιος ἐπροχώρησε τείνων τὴν ἀριστερὰν χεῖρα...»
(Σελ. 49, στ. α')

— Ἀχ, κύριε Πέτρε, εἶπεν ἡ χωρική, τί καλὰ ποῦ κάνετε νὰ σκοτώνετε αὐτὰ τὰ βρωμόπουλα, ποῦ μᾶς τρῶνε τοὺς σπόρους μας.

— Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὰ σκοτώνω, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος· ἔπειτα, αὐτὴ τὴν ἐποχή, εἶνε παχειὰ καὶ νόστιμα· στὴ μαμμὰ θ' ἀρέσουν πολύ...

— Καὶ πῶς θὰ τὰ μαγειρέψω;

— Ἡ ἀδελφή μου κ' ἐγὼ θὰ σοῦ δείξωμε, εἶπεν ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν Καμίλλην, ἐμάνθανε τώρα ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τὴν περιωρισμένην των ἐξοχικὴν ζωήν.

Ἐδιάβαζαν μαζὶ ἓν βιβλίον Μαγειρικῆς καὶ ἡμιλλῶντο οἱ δύο των ποῖος θὰ ἔκαμνε τὰ καλλίτερα φαγητά.

Ἐπιτέλους τὸ κάρρον, ἀκολουθούμενον ἀπὸ τὰ πέντε μέλη τῆς οἰκογενείας Μπεσύ, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐλήν, ἐπέρασε τὴν κινητὴν γέφυραν καὶ ὀπισθέν του ἡ βαρεῖα θύρα ἐκλείσθη μὲ δυνατὸν κρότον, ὡς ἐπιφώνημα θριάμβου.

Διὰ πρώτην φορὰν, οἱ πολυπαθεῖς ἰδιοκτῆται τῆς Ροχέττης εὑρέθησαν μόνοι εἰς τὸν πύργον των.

Ἡ καλὴ αὕτη εἴδησις ἐχαιρέτησε τὴν ἀφύπνωσιν τῆς μαρκησίας, ἡ ὁποία ἠσθάνθη ζωηροτάτην χαράν, διότι ἡ παρουσία τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τῆς ἀφῄρει πᾶσαν ὄρεξιν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ δωμάτιά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ

Αἱ συμβουλαὶ ἑνὸς πατρός.

Ὁ μαρκήσιος ἐδιάζετο νὰ τελειώσῃ, αὐτὴ ἡ ἐγκατάστασις, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε προορίσῃ ὅσα χρήματα εἰσέπραξεν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἵππων καὶ τῶν ἁμαξῶν του εἰς τὸ Παρίσι. Διότι ἔβλεπεν ἐγγίζουσαν τὴν κατάλληλον ἐποχὴν διὰ τὴν ἐκποίησιν τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν καλλιτεχνημάτων τοῦ μεγάρου τοῦ Κουρ-λὰ-Ρέν, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ πρὸς ἀναζήτησιν τύχης, ἀφίνων μέρος τῶν χρημάτων πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του.

Ἐσχεδίαζε μάλιστα νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πώλησιν τοῦ μεγάρου μετὰ τῶν ἐπίπλων του, ὅπως ἦτο καὶ εὑρίσκετο, χωρὶς νὰ τὰ ἐκθέσῃ εἰς ἐκτύπιον πλειστηριασμόν, ἀλλ' ἔπρεπε διὰ τοῦτο νὰ σπεύσῃ.

Ἐμίσθωσεν ὅθεν πολλοὺς ἐργάτας διὰ τὸν καθαρισμὸν τῆς ἀγρεπαύλεως, τῶν αὐλῶν καὶ τοῦ κήπου· ἐκαλλιέργησε τοὺς δύο ἐκχερσωθέντας ἀγρούς, ἔσπειρε σῖτον εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἄλ-

λον σπόρους ἱκανοὺς νὰ κάμουν ἕνα καλὸν λειβάδι, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Καμίλλης, τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ ὁπλίσῃ διὰ τὴν ἐγγίζουσαν ὥραν καθ' ἣν θὰ ἐγίνοντο τὰ στεφάνματα τῆς δυστυχοῦς μητρός των.

Διότι —παράδοξον πρόβλημα!— πρὸ τοῦ παρατεταμένου ληθάργου καὶ τῆς ἀποθαρρύνσεως τῆς ἀσθενοῦς μαρκησίας, προχωρεῖτο ὅτι τὰ παιδιὰ θὰ ἐγίνοντο προστάται ἐκείνης, ἡ ὁποία ὤφειλε νὰ τὰ προστατεύῃ. Ἀλλ' ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν ἦτο ἥσυχος, διότι ἐγνώριζε τὴν ἐξαιρετικὴν φύσιν τῶν δύο ἐκείνων πλασμάτων.

Τὰ παιδιὰ ἐξ ἄλλου, ὑπερήφανα διὰ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ πατρός των, προσεπάθουν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ νὰ γίνωνται ἀξιώτερα.

— Ἰδού, τοῖς ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος, ἔσπειρα σπάρι διὰ νὰ ἔχετε ὅλον τὸν χρόνον. Ἓν ἄλλο μέρος τοῦ ἀγροῦ θὰ ἑτοιμασθῇ διὰ τὸ κριθάρι, τὸ ὁποῖον θὰ σπείρετε τὴν ἄνοιξιν. Ὁ ἄλλος ἀγρὸς ἐσπάρθη διὰ νὰ γίνῃ λειβάδι, ὅπου θὰ βόσκῃ ἡ ἀγελάδα, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ἀγοράσω πρὶν φύγω. Θὰ σᾶς ἀφίσω βιβλία ὅπου θὰ εὕρετε ὅλας τὰς ἀναγκαίας γνώσεις διὰ τὴν μικρὰν γεωπονίαν καὶ κτηνοτροφίαν, τὴν ἀνάλογον μὲ τὴν ἡλικίαν σας καὶ μὲ τὰ μέσα σας.

Προσεκτικὰ τὰ παιδιὰ κατεβρόχθιζαν αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ἂν οἱ χωρικοὶ σᾶς ἐποῦν ὅτι κάμνετε ἄσχημα νὰ βόσκετε ἔξω τὴν ἀγελάδα, μὴ τοὺς ἀκούσετε· διότι ὁ καθαρὸς ἀὴρ εἶνε τροφὴ τόσον διὰ τὰ ζῷα ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

—Πρέπει νὰ βόσκουν ἔξω καὶ τὰ γαϊδουράκια;

— Ὄχι πάντοτε. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, κἀμμιὰ δεκαπενταριὰ ἡμέρες· τὸ περισσότερον θὰ τἀσχήμιζε, διότι θὰ ἔκαμναν κοιλιάν. Ἂν εὕρετε ἐδῶ ζῷα τῆς ἴδιας ράτσας, συνεννοηθῆτε μὲ τὸν ἰδιοκτήτην διὰ νὰ ἀποκτήσετε ἀπὸ τὰ ἰδικά σας, τὰ ὁποῖα εἶνε καὶ τὰ δύο θηλυκά, καινούρια γαϊδουράκια. Αὐτὰ θὰ τὰ πωλήσετε, ἅμα γίνουν δύο ἐτῶν, τοὐλάχιστον ἑπτὰ φράγκα τὸ ἕνα. Ἐπίσης καὶ τὸ μοσχάρι, ποῦ θὰ σᾶς γεννᾷ κάθε χρόνον ἡ ἀγελάδα, θὰ τὸ πωλῆτε τριῶν μηνῶν, πρὶν φάγῃ ἀκόμη χόρτο.

Οὕτως ὁ μαρκήσιος προητοίμαζε τὰ τέκνα του διὰ τὴν νέαν των ζωὴν καὶ ἔβλεπε μετὰ χαρᾶς, ὅτι κανὲν ἀπὸ τὰ μαθήματά του δὲν ἐπήγαινε χαμένον.

Τελευταῖα μέτρα

Παρῆλθεν ἀκόμη ἕνας μῆνας μὲ πυρετώδη ἐργασίαν. Ἡ περὶξ τοῦ πύργου μεγάλη τάφρος δὲν ἀνεγνωρίζετο πλέον. Ἀφῆρεσαν τὰ χόρτα καὶ τὰ βρύα, τὸ δὲ κρυστάλλινον νερὸν ἔφρισσεν ὑπὸ τὸ φύσημα τῆς αὔρας ἐπὶ τῆς λευκῆς κοίτης τῆς ἀργιλλώδους γῆς. Τὰ παιδιὰ ἔκαμναν ἐκεῖ τὸν περίπατόν των μὲ μίαν βαρκοῦλαν, ἐψάρευαν βατράχους καὶ διεσκέδαζαν.

«Ἐψάρευαν βατράχους καὶ διεσκέδαζαν...»
(Σελ. 50, στ. 6')

Ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησε τότε διὰ τὸ Παρίσι καὶ ὁ χωρισμὸς αὐτὸς πολλὰ δάκρυα ἐπροκάλεσεν.

Ἡ Ὀνωρίνα ἔμενε τώρα διαρκῶς εἰς τὸν πύργον. Ἦτο καλὴ κόρη, ἀλλ' οὔτε πολὺ ἐπιτηδεία οὔτε πολὺ ζωηρά. Δυστυχῶς δὲν εἶχαν καὶ ἄλλην διὰ νὰ διαλέξουν, ἠρκοῦντο δὲ εἰς τὸ ὅτι ἦτο τιμία. Ἄλλως τε, τώρα ποῦ ἔλειπεν ὁ μαρκήσιος, ἡ ὑπηρεσία εἶχεν ἁπλοποιηθῆ. Ἡ μαρκησία δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, ὅπου ἐπερνοῦσε τὰς ὥρας της ρεμβάζουσα, ἀναγινώσκουσα ἢ κλαίουσα. Δὲν ἔτρωγε παρὰ ὀλίγον γάλα καὶ ὀλίγα ὀπωρικά, ποῦ τῆς τὰ ἐπήγαιναν εἰς ἕνα δίσκον· ὅσον διὰ τὰ παιδία, καὶ αὐτὰ ἐπίσης ἔτρωγαν ἁπλούστατα καὶ λιτότατα.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινεν εἰς τὸ Παρίσι δεκαπέντε ἡμέρας, ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας του καὶ ἐπέστρεψε διὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν οἰκογένειάν του.

Εἶχεν εἰσπράξει εἴκοσι χιλιάδας φράγκων. Ἐξ αὐτῶν ἐκράτησε τὰς δέκα, τὰς δὲ ἄλλας δέκα κατέθεσεν εἰς τὸ Κομπτόιρ, εἰς τὸ Συμβολαιογραφεῖον τοῦ κ. Λαλουέτ, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσε νὰ κρατῇ αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς τὴν διάθεσιν τῆς οἰκογενείας του.

— Ἐπειδὴ ἡ μαρκησία, τῷ εἶπε, πάσχει, σᾶς παρακαλῶ νὰ θεωρῆτε τὰ τέκνα μου ὡς ἀντιπροσώπους μου, παρὰ τὴν μικράν των ἡλικίαν. Μία ἀπόδειξις ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν Πέτρον καὶ τὴν Καμίλλην, θὰ σᾶς ἀρκῇ διὰ νὰ τοῖς δίδετε ὅσα χρήματα θὰ σᾶς ζητοῦν.

— Ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν εἶνε κανονικόν, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ ἀφίσετε ἓν ἔγγραφον, πιστοποιοῦν ὅσα μοῦ εἴπατε.

Καὶ ἐνῷ ὁ κ. Ριονσαὶ συνέτασσε τὸ ζητηθὲν ἔγγραφον, ὁ κ. Λαλουὲτ προσέθεσεν:

(Ἕπεται συνέχεια)

ΤΟΝ ΕΣΩΣΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΘΕΛΗ

(Θαλασσινὸν διήγημα)

Εἰς τὸ Κιμπερόν, τὴν γραφικὴν ἄκραν τῆς Βρεττάνης, ἔζη ἄλλοτε τύπος ὄντως ἐξαιρετικός, ὁ Ὑβ Καρεδέκ, γνωστὸς ὡς πρότυπον κολυμβητοῦ. Ἦτο πεντηκοντούτης περίπου ἡ δὲ φυσιογνωμία του εἰδικῶς διαμορφωμένη ἀπὸ τὴν ἄλμην τῆς θαλάσσης,—χαρακτηριστικὰ ἀδρά, λευκαζον ὑπογένειον, σκληρότριχον, — ἀπὸ δεκαπενταετίας περίπου διετηρεῖτο σχεδὸν ἀμετάβλητος.

Τὸ θέρος ὅλοι οἱ λουόμενοι, οἱ ἀγαπῶντες τὴν ἁπλῆν ἄλλως τε τέχνην τοῦ κολυμβήματος, τὸν ἀνεζήτουν ὡς ὁδηγόν, μολονότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπαρκέσῃ δι' ὅλους. Ἦτον ἀμίμητος εἰς τὸ νὰ ὁδηγῇ τοὺς παραθερίζοντας εἰς τὰ λουτρὰ καὶ νὰ τοὺς ἐμβαπτίζῃ σχεδὸν ἀκουσίως εἰς τὴν θάλασσαν, ἐγνώριζε δὲ ἔπειτα, εὐθὺς μετὰ τὸ βάπτισμα, νὰ διευθύνῃ τόσον ἐπιτηδείως εἰς τὰ κύματα, ὥστε ἐκινοῦσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κολυμβητικῆς εἰς ὅλους.

Μὲ τὸ λακτικόν του, τὸ ἰδιόρρυθμον, διηγεῖτο θαυμασίας, περιεργοτάτας παραδόσεις τῆς πατρίδος του, τῆς Βρεττάνης,

Ἄλλως τε ἡ ζωή του μὲ τὴν θάλασσαν τὸν ἐτροφοδότει σχεδὸν διαρκῶς μὲ θαυμάσια ἀνέκδοτα· καὶ τί δὲν εἶχεν ἰδῇ ἀνάμεσα εἰς τὰ φωσφορίζοντα κύματα!

***

Ὁ Ὑβ Καρεδέκ, καθισμένος ἕνα βράδυ, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἔξω ἀπὸ ἕνα λουτῆρα τῆς περιφερείας, ἐκάπνιζε φιλοσοφικῶς τὴν πίπαν του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γαλάζια σύννεφα ἐσκορπίζοντο εἰς τὴν διαύγειαν τῆς καλοκαιρινῆς νυκτός, ὅταν τοῦ ἐφάνη πῶς ἤκουσε κρότον πτώσεως εἰς τὰ νερά. Προσεκτικὸς πάντοτε δι' ὅ,τι συνέβαινεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνέτεινε τὴν ἀκοήν του καὶ μετ' ὀλίγον εὐκρινῶς ἀντελαμβάνετο φωνήν, ἡ ὁποία ἐκάλει εἰς βοήθειαν.

— Κάποιος πνίγεται πάλι! ἐφώναξεν ὁ γέρω-Λύκος, ἑτοιμαζόμενος διὰ νέον μετάλλιον σωτηρίας—διότι ὁ Ὑβ Καρεδὲκ εἶχεν ἕως τώρα τοὐλάχιστον 40 τοιαῦτα μετάλλια· ἄλλως τε εἰς τὴν ἀντίληψίν του, τίποτε εὐγενέστερον ἀπὸ τὴν διάσωσιν τοῦ κινδυνεύοντος πλησίον —καὶ δικαίως.

Πάραυτα ὥρμησε πρὸς τὴν λέμβον ἡ ὁποία προσδεδεμένη, ἐταλαντεύετο ἠρέμα εἰς τὰ νερά, ἔλυσε τὰ σχοινιά, τὴν ὤθησε διὰ τοῦ ποδὸς καὶ ἡ λέμβος ἀνήχθη, ἐνῷ ὁ γέρων ναυτικὸς ἐκωπηλάτει.

Οὔτε πέντε λεπτὰ δὲν τοῦ ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ προσεγγίσῃ, νὰ ριφθῇ εἰς τὰ κύματα, νὰ κολυμβήσῃ, νὰ συλλάβῃ τὸν πνιγόμενον, νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν λέμβον. Ἤξευρε τὴν τέχνην του ὁ Καρεδέκ.

Ὅταν ἐξηοφάλισε τὸν σωθέντα καὶ τὴν λέμβόν του, ὁ Ὑβ Καρεδὲκ τὸν ἐξήτασεν. Ἦτον ἀναμφιβόλως ἀστός· τὸ ἐπρόδιδε τὸ εἶδος τοῦ λουτρικοῦ του ἐνδύματος. Ἀλλὰ τί ἀπερισκεψία νὰ πάρῃ τὸ λουτρόν του αὐτὴν τὴν ὥραν!

Ὁ Ὑβ, ὁ ὁποῖος, παρεκτὸς τῶν μεταλλίων, δὲν ἀπέστεργε καὶ τὰς ἄλλας ἐνδείξεις εὐγνωμοσύνης τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀποσωσμένων ἐκ τοῦ θανάτου, ἐπελήφθη τοῦ ἔργου τῆς ἐμψυχώσεως τοῦ ἀγνώστου τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ ἴδῃ ν' ἀποθάνῃ ἐντὸς τῆς λέμβου του. Καὶ τὰ μέτρα του δὲν ἔμειναν ἀτελεσφόρητα, διότι ἐντὸς ὀλίγου ὁ διασωθεὶς ἤνοιξε τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν ἄλλον, καὶ περιέφερε περίεργα βλέμματα γύρω του.

«Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε:...»

Ὁ Ὑβ, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, ἀνέμενεν εὐχαριστίας, τὰς ὁποίας, παρὰ πᾶσαν τὴν μετριοφροσύνην του, ἐθεώρει ἑκάστοτε ἐπιβεβλημένας.

— Σεῖς λοιπὸν μ' ἐβγάλατε ἀπὸ τὸ νερό;

— Μάλιστα, κύριε!

— Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ μὲ βγάλετε;

— ! ! !

— Ἀφοῦ ἐγὼ ἠθέλησα νὰ πνιγῶ, δὲν βλέπω διατί ἀντετάχθητε εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου.

— Ἀλλά, κύριε...

— Δὲν ἔχει «ἀλλά»... πιστεύσατε λοιπὸν ὅτι, ἂν ἀφίνατε νὰ μὲ παρασύρῃ ἡ θάλασσα, εἶχα τὴν πρόθεσιν ν' αὐτοκτονήσω. Δὲν θέλω νὰ ζήσω πλέον, μ' ἀκοῦτε; ὄχι διότι ἐβαρύνθην τὴν ζωήν μου, ἀλλὰ διότι εἶμαι ἄθλιος καὶ πρέπει νὰ ἐξαφανισθῶ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

— Ἐν τούτοις, ἀπήντησεν ὁ γέρων ναυτικός, κατάπληκτος, σᾶς ἄκουσα νὰ φωνάζατε: «Βοήθεια!»

— Τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως, κύριε!

— Ὥστε ἠθέλατε νὰ πνιγῆτε ὁρισμένως.

—Ἄκουσε, φίλε μου, εἶπεν ὁ ἄγνωστος. Ἤμουν ὑποταμίας εἰς μεγάλον ἐμπορικὸν κατάστημα τῶν Παρισίων καὶ διὰ νὰ ἐπαρκέσω εἰς ἑπτάκτυπους μου δαπάνας, ἔκλεψα, ἀκοῦς; ἔκλεψα πέντε χιλιάδας φράγκων. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅλαι αἱ ἀστυνομίαι τῆς Γαλλίας ἔχουν εἰδοποιηθῆ καὶ μὲ καταζητοῦν· διὰ νὰ ἐμποδίσω δὲ τὴν ἀτίμωσιν τῆς οἰκογενείας μου, μένει μόνον νὰ ἀποθάνω. Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἤκουσες τὰς ἐξηγήσεις μου, σοῦ δίδω καὶ τὸ πορτοφόλι μου—ἔχει ἀκόμη, νομίζω, δύο εἰκοσόφραγκα—διὰ νὰ μ' ἀφίσῃς νὰ πνιγῶ.

Ὁ Ὑβ Καρεδὲκ ἤκουσε καὶ αὐτὰ μὲ κατάπληξιν αὐξουσαν ὁλονέν. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε συμβῆ αὐτὸ ἕως τώρα. Τί λοιπόν; ὑπῆρχον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔκλεπτον καὶ ἔπειτα, χωρὶς δισταγμόν, ἔδιδον τέλος εἰς τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν τοῖς εἶχε δώσῃ ὁ Θεός; Τί ἱεροσυλία!

Δὲν ἀπήντησε τίποτα εἰς τὸν ἄγνωστον, διότι ἡ ἀποκάλυψίς του τὸν εἶχεν ἀποστομώσῃ. Ὅταν ὅμως εἶδεν, ὅτι ὁ κλέπτης ἡτοιμάζετο νὰ πηδήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν λέμβον, ὥρμησε κατ' ἐπάνω του, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἔθεσε ὡς τὸ τυχὸν φορτίον τῆς λέμβου.

— Ὄχι, φίλε μου. Ὁ Καρεδὲκ δὲν θαφήσῃ νὰ πνιγῇ ἕνας ἄνθρωπος καὶ ὁ διάβολος ἂν εἶσαι, θὰ ζήσῃς, μὰ τὸν Ἅγιον Ὑβ, τὸν προστάτην μας.

Ὁ ἐπιμένων εἰς τὴν αὐτοχειρίαν προσεπάθησεν εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον, διότι ὁ γέρω-λύκος εἶχε κάμει κόμβους ἀπὸ ἐκείνους ποῦ μόνον οἱ ναυτικοὶ γνωρίζουν, ἄλυτον δι' ὅλους τοὺς ἄλλους θνητούς.

Περὶ τὴν ἑνδεκάτην ἔφθασαν εἰς τὴν ξηράν. Ὁ Καρεδὲκ ἐφορτώθη ἐπ' ὤμου τὸν ἄγνωστον· ἔφθασεν εἰς τὴν καλύβην του· ἐκεῖ ἀπέθηκε τὸ φορτίον εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἀφοῦ ἤναψε τὸ λυχνάρι του, εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Φίλε μου, καθὼς μοῦ εἶπες, εἶσαι δὶς ἐγκληματίας, διὰ κλοπὴν καὶ δι' αὐτοκτονίαν. Ἀλλὰ ὁ Ὑβ, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, θὰ σὲ σώσῃ. Δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἀφοῦ σοῦ ἔσωσα τὴν ζωήν. Ἄκουσέ με. Ἔχω μερικὰς οἰκονομίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ πάρω 5 χιλιάδες φράγκα διὰ ν' ἀποζημιώσω τὸν κύριόν σου. Αὔριον τὸ πρωὶ θὰ φύγω διὰ τὸ Παρίσι καὶ θὰ κατορθώσω νὰ τὸν πείσω, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σέ, θὰ σὲ δέσω πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου πάλιν σφικτά, ἀφοῦ σοῦ ἀφίσω τροφὰς διὰ τὴν τριήμερον ἀπουσίαν μου.

Τώρα ἐξεπλήσσετο καὶ ὁ ἄλλος, διαβλέπων πιθανότητα ν' ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν ἔντιμον ζωήν· μὲ δάκρυα λοιπὸν διεβεβαίωσε τὸν σωτῆρά του, ὅτι δέχεται καὶ ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸν δέσῃ. Ἀλλ' ὁ Ὑβ ἐπέμενε καὶ ἔκαμεν ὅπως εἶπεν.

Ἐπῆγεν εἰς τὸ Παρίσι καὶ δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χάριν τοῦ ἐγκληματίου. Ὁ ἔμπορος μάλιστα δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ καὶ τὸ ποσόν, μαντεύων ὅτι θὰ τὸ ἐστερεῖτο ὁ γέρων ναυτικός· ἀλλ' ὁ Ὑβ ἐπέμενεν ὅτι τὸ πληρώνει ὁ ἐξαφανισθεὶς ὑποταμίας καὶ τέλος τὸ ἐδέχθη.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς Κιμπερὸν εὗρε τὸν νέον σχεδὸν μὴ παρέχοντα σημεῖα ζωῆς. Ἡ τριήμερος ἀκινησία, ἡ ὁποία ἐκράτει ἐν ἀκαμψίᾳ τὰ μέλη του, εἶχε προκαλέσῃ ἐπὶ τέλους λιποθυμίαν· δὲν διήρκεσεν ὅμως εὐτυχῶς πολύ.

Τὴν ἑπομένην οἱ κάτοικοι τοῦ Κιμπερὸν ἐμάνθαναν τὴν νέαν διάσωσιν τὴν ὀφειλομένην εἰς τὸν Ὑβ, ὅστις τοιουτοτρόπως ἐλάμβανε τὸ 41ον μετάλλιόν του.

Σήμερον ὁ σωθεὶς χωρὶς νὰ θέλῃ εἶνε ἐντιμότατος πολίτης, διακρίνεται δὲ εἰς τὸ ἴδιον ἐμπορικὸν κατάστημα καὶ ἔκαμε μάλιστα καὶ λαμπρὸν γάμον.

Εἰς τὴν βραδυνὴν προσευχήν του, ὁ σωθεὶς δέεται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ Ὑβ ἐν σκηναῖς δικαίων, διότι ὁ γενναῖος καὶ φιλάνθρωπος ναυτικὸς ἀπεβίωσε τὸ ἑπόμενον ἔτος τῆς τελευταίας αὐτῆς διασώσεως καὶ ἐκηδεύθη, διακοσμούμενος ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν μεταλλίων σωτηρίας, τὰ ὁποῖα τῷ εἶχον ἀπονεμηθῆ ἐπαξίως ἐν ζωῇ.

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Καὶ ὁ χάρτινος ἀετός, διὰ νὰ φθάσῃ ψηλά, ἔχει ἀνάγκην κάποιος *νὰ τοῦ κάμῃ κεφάλι.*

*

Ἡ ἀποκλειστικὴ ἀφοσίωσις εἰς ἕνα πρόσωπον εἶνε προτέρημα σκύλου.

(Δ. ΓΡ. Κ.)

Ο ΑΔΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. *(Συνέχεια)*

Ὁ Ἀφέντης ἀπεφάσισε νὰ σταματήσῃ μὲ κάθε τρόπον τὰς ἐκδρομὰς τοῦ προκομμένου αὐτοῦ... οἰκογενειακοῦ φίλου.

Καὶ ἀμ' ἔπος, ἀμ' ἔργον, ἔκαμε μιὰ παγίδα ὡσὰν κουτί, τὸ ἐγέμισε φραγκοστάφυλα καὶ παρήγγειλε τῆς μικρούλας του νὰ προσκαλέσῃ εἰς αὐτὸ τὸν κύριον Γουλιέλμον, μόλις θὰ ξαναήρχετο.

Τὸ ἄλλο πρωί, ὁ κὺρ-Γουλιέλμος δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ, πεδηκτός, εἰς τὴν μεγάλην θύραν. Ἐχαιρέτισε μὲ τὴ μεγαλήτερη εὐγένεια καὶ εἶπε:

— Καλημέρα, δεσποινὶς Γιαννούλα, καλημέρα· μόλις ἀπάντησα τὸν πατερούλη σας εἰς τὸν δρόμο καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν ἔχει πλέον σπαράγγια οὔτε μπιζέλια, ἀλλὰ μόνον φραγκοστάφυλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μοῦ δίνει τὴν ἄδεια νὰ πάρω.

Ἡ μικρούλα τοῦ ἔδειξε τὸν δρόμο καὶ τοῦ εἶπε ὅτι μέσα εἰς τὸ κουτὶ ἔχει φραγκοστάφυλα.

Ὁ κύριος Γουλιέλμος ἔγλειψε τὰ δάκτυλά του καὶ εἶπε:

— Τί καλὸς ἄνθρωπος ὁ πατερούλης σας, χρυσὸς ἄνθρωπος, καὶ πόσον θὰ εἶσθε εὐτυχισμένη κοντά του.

Ἀμέσως κατόπιν ἐπήδησε μέσα εἰς τὸ κουτί.

Ὁ Ἀφέντης δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀκεῖνο τὸ πρωὶ καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὅταν ὁ κὺρ-Κουνέλης τὸν ἤκουσεν, ἐπήδησε μέσα εἰς τὸ κουτὶ σὰν τρελλός, διὰ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Τὸ σκέπασμα ἦτο καλὰ κλεισμένο καὶ ὁ φίλος μας κὺρ-Κουνέλης πιασμένος!

Ὁ Ἀφέντης ἐκούταξε μέσα εἰς τὸ κουτὶ καὶ εἶπε:

— Ἀ, φιλαράκο μου, σὺ ἦσουν λοιπόν; Καὶ ἐγὼ σ' ἐζήτοῦσα πῶς καὶ πῶς! Μοῦ χρειάζονται τὰ ποδαράκια σου γιὰ νὰ ξεσκονίζω καὶ τὸ κορμάκι σου γιὰ στιφάδο καὶ τὸ δέρμα σου γιὰ γοῦνα.

Ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐφριξίασε, ἐφώναξε, ἔκλαψε· ἔκλαψεν, ἐφώναξε.

Ὁ Ἀφέντης ἔκαμε πῶς δὲν ἤκουε τίποτε· ἔμεινε σκεπτικὸς καὶ ὕστερα ἐπῆρε τὸ κοριτσάκι του καὶ ἐτράβηξε γιὰ τὸ σπιτάκι του.

Μόλις ἔφυγαν, ἔφθασε τρεχάτος ὁ κὺρ-Ἀλούπης.

Ἤκουσε τὸν κὺρ-Κουνέλη νὰ φωνάζῃ, ἐπλησίασε καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐσήμαιναν αὐτὰ τὰ ξεφωνητά.

Ὁ κὺρ-Κουνέλης ἀπήντησε:

— Φύγε γρήγορα, κὺρ-Ἀλούπη μου, γιατὶ ἀλλοιῶς ὁ Ἀφέντης θὰ σὲ πιάσῃ, θὰ σὲ βάλῃ μαζί μου στὸ κουτὶ καὶ θὰ σὲ πνίξῃ. Χωρὶς ἐλπίδα νὰ σωθῆς. Φύγε, κὺρ Ἀλούπη μου, φύγε. Ἐγὼ εἶμ' ἐδῶ κλεισμένος ἀπὸ τὸ πρωί, ὁ Ἀφέντης μόλις ἔφυγεν. Ἀλλὰ θὰ γυρίσῃ σύντομα.

Ἀλλὰ ὁ κὺρ-Ἀλούπης δὲν ἔφυγεν. Ἐρώτησε μόνον τὸν κὺρ-Κουνέλη πῶς ἐπερνοῦσεν ἐκεῖ μέσα.

— Ὄχι πολὺ ἄσχημα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ φύγω. Φύγε σὺ τοὐλάχιστον γρήγορα, φύγε κὺρ-Ἀλούπη μου, τρέχα, γιατὶ ἐχάθηκες.

Ὁ κὺρ-Ἀλούπης ὅμως δὲν ἔφυγε, δὲν ἔτρεξε· κάθε ἄλλο.

Ἐζήτησε μάλιστα νὰ μπῇ αὐτὸς εἰς τὴν θέσιν τοῦ κὺρ-Κουνέλη.

Καὶ πράγματι τοῦ ἄνοιξε τὸ κουτί, τὸν ἄφησε νὰ βγῇ ἔξω καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ κὺρ-Κουνέλης ἐννοεῖται δὲν ἔμεινεν ἐκεῖ νὰ ἴδῃ πῶς θὰ ἐτελείωνεν ἡ δουλειά.

Ἔφυγε γρήγορα - γρήγορα στὸ δάσος καὶ ἐξεκαρδίσθη στὰ γέλια, τόσον ποὺ ἠναγκάσθη νὰκκουμπήσῃ 's ἕνα δένδρο γιὰ νὰ μὴ πέσῃ, μὲ τὴν ἰδέα πῶς ὁ κὺρ-Ἀλούπης τὴν ἔπαθε καὶ ἔπεσε στοῦ Ἀφέντη τὰ χέρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ο ΚΥΡ-ΑΛΟΥΠΗΣ ΣΤΑ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙΑ

Τὰ φρόνιμα παιδιὰ κερδίζουν πάντοτε κάτι ἀπὸ τὴ φρονιμάδα τους.

Ἀπόδειξις τί συνέβη εἰς τὰ παιδιὰ τοῦ κὺρ-Κουνέλη.

Ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ ἔκαναν ὅ,τι τοὺς ἔλεγαν ὁ πατερούλης καὶ ἡ μητεροῦλά των. Ὅταν ὁ κὺρ-Κουνέλης ἔλεγε «ναί», ἔλεγαν κι' αὐτὰ «ναί». Ὅταν ἡ κυρὰ-Κουνέλα ἔλεγεν «ὄχι», κι' αὐτὰ ἔλεγαν «ὄχι».

Ἔτσι ἦσαν πάντοτε καθαρὰ καὶ ποτὲ δὲν εἶχαν λερωμένη τὴ μυτίτσα τους· μὲ λίγα λόγια ἦσαν τὰ καλλίτερα κουνελάκια καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔπαθαν τίποτε, ἐνῷ ἂν δὲν ἦσαν φρόνιμα, δὲν θὰ εἶχε μείνῃ κανένα ζωντανό.

Καὶ νὰ γιατί:

Μιὰ μέρα ὁ κὺρ-Κουνέλης εἶχε κινήσῃ γιὰ κάποιο μακρυνὸ περιβόλι.

Ἡ κυρὰ-Κουνέλα εἶχε πάει νὰ πάρῃ τσαί σὲ κάποια γειτόνισσα καὶ τὰ κουνέλια μόνα στὸ σπίτι ἔπαιζαν τὸ κρυφτοῦλι.

Ἔξαφνα, νά σου ὁ κὺρ-Ἀλούπης.

Ἦσαν τόσον ὀρεκτικὰ τὰ κουνελάκια, ποὺ ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἐξερογλύφετο ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἐνεθυμήθη ὅμως τί εἶχε κάμῃ ἄλλοτε στὸ γέρω-λύκο ὁ κὺρ-Κουνέλης καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὰ κυνηγήσῃ ἀμέσως.

Τὰ κουνελάκια τρομαγμένα, ἐστρυμώχθησαν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ παύσουν οὔτε μιὰ στιγμὴ νὰ προσέχουν τὸν κὺρ-Ἀλούπη στὰ μάτια.

Ὁ κὺρ-Ἀλούπης ἐκάθησε καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ σκεπτόμενος ποίαν πρόφασιν θὰ εὕρισκεν.

Ἔξαφνα βλέπει ἕνα μεγάλο ζαχαροκάλαμο στὴ γωνιά.

(*Ἕπεται συνέχεια*) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

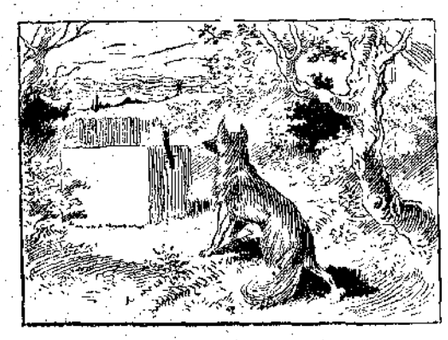

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΗΝ Πρωτοχρονιὰν συνειθίζομεν νὰ δοκιμάζωμεν τὴν τύχην μας μὲ κανένα τυχερὸν παιγνίδι, προπάντων μὲ χαρτιά. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πτωχοὶ ὅλοι τὴν ἡμέραν αὐτὴν παίζουν. Κ' ἐκεῖνοι ἀκόμη ποὺ τὸν ἄλλον καιρὸν ποτὲ δὲν ἐγγίζουν τράπουλαν καὶ δὲν θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ διακρίνουν τὸν Φάντην ἀπὸ τὸν Ρήγαν, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ μᾶλλον τὴν νύκτα, ἔτσι, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου, θὰ ποντάρουν. Ἄλλοι χρυσᾶ νομίσματα καὶ ἄλλοι χάλκινα, ἀδιάφορον! κάθε ὕλη τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἀντιπροσωπεύει καὶ ἡ ἰδέα εἶνε νὰ χαιρετισθῆ τάχα ὁ νέος χρόνος καὶ νὰ δοκιμασθῆ. Τὸ παιγνίδι χρησιμεύει τρόπον τινὰ ὡς οἰωνός. Ἂν κερδίσῃ κανείς, εἴτε πέντε δραχμὰς εἴτε πέντε χιλιάδες, ὅλος ὁ χρόνος του θὰ πάῃ καλά· ἂν χάσῃ, ὁ χρόνος του θὰ πάῃ ἄσχημα. Ἡ πρωτοχρονιάτικη λοιπὸν χαρτοπαιξία εἶνε γενική. Καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη, κατὰ τὴν ὁποίαν βλέπομεν νὰ παίζουν χαρτιά, πολλάκις μαζὶ μὲ τοὺς μεγάλους, καὶ τὰ παιδιά...

Θὰ πῆτε: ἁπλῆ συνήθεια, ἀθῶον ἔθιμον. Καὶ ὅταν γίνεται τόσον ἀραιά,— μίαν φορὰν τὸν χρόνον,—δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ καμμίαν ἐπίδρασιν. Καὶ ὅμως! πόσοι δὲν ἔμαθαν τὰ χαρτιά, πόσοι δὲν ἐγλυκάθησαν ἀπὸ τὸ εὔκολον κέρδος, πόσοι δὲν ἤθραν ἡδονικὴν τὴν συγκίνησιν τοῦ παιγνιδιοῦ, πόσοι δὲν ἔγειναν συστηματικοὶ χαρτοπαῖκται, μόνον καὶ μόνον διότι τοῖς ἐπετράπη νὰ παίξουν οἰκογενειακῶς τὴν Πρωτοχρονιάν! Ὥστε τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ παίζουν οὔτε αὐτὴν τὴν ἡμέραν; Ὄχι, δὲν λέγω αὐτό, μολονότι θὰ τὸ ἐπροπιμοῦσα... Λέγω μόνον ὅτι εἰμποροῦν νὰ παίζουν, ἀλλὰ καὶ νὰ εἰξεύρουν ὅτι κάμνουν κάτι κακόν, τὸ ὁποῖον δικαιολογεῖται μόνον ἀπὸ τὸ ἔθιμον. Καὶ διὰ νὰ τὸ εἰξεύρουν αὐτό, πρέπει νὰ μάθουν πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶνε τὰ χαρτιά...

Μὲ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι δὲν γίνεται χειρότερον! Παίζων κανείς, χάνει τὴν ὑγείαν του, τὴν δραστηριότητά του, τὰ χρήματά του καὶ τὴν ὑπόληψίν του. Ὅλα τὰ χάνει. Καὶ ὅταν ἀκόμη κερδίζῃ τὰ πλέον κολοσσιαῖα ποσά. Ἀπλούστατα διότι θὰ τὰ ξαναπαίξῃ καὶ θὰ τὰ χάσῃ. Ποτὲ χαρτοπαίκτης δὲν ἐσταμάτησε κερδισμένος. Ὅλοι ἔπαυσαν νὰ παίζουν ἀφοῦ κατεστράφησαν. Καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν ἐπλούτησεν ἀπὸ τὰ χαρτιά, διότι πάντοτε εὑρέθη ἕνας τυχηρότερος νὰ τοῦ πάρῃ ὅλα του τὰ κέρδη, διὰ νὰ τὰ μεταβιβάσῃ καὶ αὐτὸς εἰς ἕνα ἄλλον, καὶ οὕτω καθεξῆς. Αὐτὸς ὁ γῦρος γίνεται αἰωνίως. Πλουτίζει κανεὶς μίαν στιγμήν, διὰ νὰ γίνῃ πάλιν πτωχότερος ἀπὸ πρῶτα, καὶ τὰ χρήματα φεύγουν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι χαρτοπαίκτου, διὰ νὰ μὴ σταματήσουν πουθενά. Τὸ μοιραῖον λοιπόν, τὸ ἀναπόφευκτον τέλος κάθε χαρτοπαίκτου, εἶνε ἡ δυστυχία. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, μετὰ μυρίας διακυμάνσεις, καταντοῦν ἐλεεινοὶ καὶ πολλάκις αὐτοκτονοῦν ἀπηλπισμένοι.

Καὶ ὅμως, ἐνῷ αὐτὸ εἶνε παγκόσμιον, αὐταπόδεικτον, ἀναντίρρητον, ὑπάρχουν τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι —καὶ μεταξὺ αὐτῶν πολλοὶ ἔξυπνοι καὶ πολλοὶ μορφωμένοι—, οἱ ὁποῖοι δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νὰ χαρτοπαίζουν! Πῶς συμβιβάζεται αὐτὸ μὲ τὴν λογικήν; Ἁπλούστατα, τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἔχει κυριεύσει τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον ἔχει λογικὴν ἰδικήν του. Σᾶς λέγουν: «Θέλω νὰ τὸ κόψω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Γνωρίζω ὅτι καταστρέφομαι, καὶ ὅμως ἐπιμένω. Ἂς γίνῃ πλέον ὅ,τι θέλῃ ὁ Θεός...» Τί δυστυχεῖς ποῦ εἶνε! Οὔτε εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς ἴδῃ κανεὶς πτωχοὺς καὶ κατεστραμμένους, διὰ νὰ τοὺς λυπηθῆ. Ἀρκεῖ ὅτι παίζουν...

Προσέξετε, ἀγαπητοί μου, νὰ μὴν κυριευθῆτε ποτὲ ἀπὸ τὸ τρομερὸν αὐτὸ πάθος. Καὶ διὰ νὰ μὴ κυριευθῆτε, πρέπει νὰ γνωρίζετε καὶ νὰ ἐνθυμῆσθε πάντοτε, ὅτι ἡ συγκίνησις τοῦ τυχηροῦ παιγνιδίου, ἂν εἶνε τῷ ὄντι ἡδονή, εἶνε μία ἡδονὴ ἀπηγορευμένη, τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος πληρώνει ἀκριβώτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλην. Μακρὰ ἀπὸ τὰ χαρτιά! Καὶ ἂν εἶνε δυνατὸν ἀκόμη καὶ τὴν Πρωτοχρονιάν.

Ὁ ἀληθινὰ κερδισμένος δὲν εἶνε ὁποιος ἐκέρδισεν ἀλλὰ ὁποιος δὲν ἔπαιξε. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὁ προορισμὸς ἑνὸς στρατιώτου

Ἡ φωτογραφία, ἐξ ἧς ἡ εἰκών, ἐλήφθη ἔν τινι ἐκκλησίᾳ τοῦ Σονόβολδ καὶ παριστᾷ πολεμιστὴν (εἰς φυσικὸν μέγεθος ἀπὸ ξύλον δρυὸς σκαλισμένον), φέροντα τὴν πανοπλίαν του καὶ κρούοντα διὰ τῆς ξιφολόγχης του τὸν κώδωνα τῆς ἐκκλησίας, ὁσάκις ὁ ἐφημέριος ἀνέρχεται εἰς τὸν ἄμβωνα διὰ τὸ κήρυγμα.

Τὸ πρᾶγμα ἐπιτυγχάνεται αὐτομάτως δι' εἰδικοῦ μηχανισμοῦ, λειτουργοῦντος μόλις ὁ ἱερεὺς πατήσῃ τὴν πρώτην βαθμίδα τοῦ ἄμβωνος. Ἂν εἶχον τὸν ἴδιον προορισμὸν ὅλοι οἱ στρατιῶται! . .

Ἑβδομαδιαῖοι διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ Εἰκών.

Ἂν καὶ εἶχε προβλέψῃ τὴν κακοκαιρίαν, ὁ κύριος αὐτὸς κατελήφθη εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὴν βροχήν, χωρὶς τὴν ὀμβρέλλαν του, διότι ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ἔχασε. Ποῦ νὰ εἶνε τάχα;

β') Ἐπιγραφὴ ἐφθαρμένη

Νὰ ἀναγνωσθῆ ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη:

...ΕΙΣ .....ΤΡΗΤΟΣ ...ΙΤΩ

Ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν λέξεων καὶ κάθε στιγμὴ ἀντιπροσωπεύει ἓν γράμμα.

γ') Παίγνιον

Ἐσκάλη ὑπὸ τῆς Θαλασσίας Ἄβρας

ΣΚΙ	ΡΟΣ	ΝΙ	ΡΟΣ
ΤΙ	ΚΟ	ΟΥ	ΑΝ
ΠΗ	ΤΑΥ	ΛΟ	ΚΛΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων τετραπόδων.

Δήλωσις: — Αἱ λύσεις συνοδεύονται ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 4ου φύλλου

α'.) Νίψον ἀνομήματα μὴ μόναν ὄψιν. (Ἀναγινώσκεται καὶ ἀντιστρόφως).

β'.) Τὸ τσαντάκι τῆς ξεχασμένης γρηούλας σχηματίζεται εἰς τὸ στῆθός της.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ Κεφ. Β

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

Εἰς ἱεροκήρυξ μετέβη ποτὲ εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν ὅπως διδάξῃ τοὺς πιστοὺς περὶ τῆς Θείας Προνοίας, συνέρρευσε δὲ ν' ἀκούσῃ τὸν θεῖον λόγον ἄπειρον πλῆθος.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ λειτουργία καὶ ὁ ἱεροκῆρυξ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του, δὲν παρῆλθεν ἀρκετὴ ὥρα καὶ δέχεται μίαν ἐπίσκεψιν. Ἦτο εἷς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, ὅστις ἤρχισε νὰ τῷ κάμῃ παρατηρήσεις ἐπὶ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀνέφερεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

«Ἐγώ, τῷ ἔλεγε, δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει Θεία Πρόνοια, διότι ἐὰν ὑπῆρχε θὰ τὴν ἔβλεπα καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν μου. Εἶμαι πτωχὸς τεχνίτης, ὁ ὁποῖος δὲν ἔγοχλῶ κανένα, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπιθυμῶ τὸ καλὸν τῶν ἄλλων. Πῶς λοιπὸν ἐνῷ ἐργάζομαι, ἡ οἰκογένειά μου εὑρίσκεται καθημερινῶς εἰς τὴν δυστυχίαν ἐγὼ δὲ ἔχω ὑποκύψει εἰς μεγάλα χρέη;»

Ὁ ἀγαθὸς καὶ εὐσεβὴς ἱεροκῆρυξ προσεκάθησε νὰ τὸν καταπραΰνῃ. Καὶ τὸν ἠρώτησε μάλιστα πόσα χρήματα ὤφειλεν. Ὁ τεχνίτης ἀνέφερεν ἓν ποσὸν ἴσον, πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὁ ἱεροκῆρυξ εἶχε λάβει παρά τινος πλουσίου πρὸς διανομὴν εἰς πτωχὰς οἰκογενείας.

Τότε ὁ ἱεροκῆρυξ τῷ προσέφερε τὰ χρήματα ταῦτα, ἐνῷ συγχρόνως τῷ ἔλεγεν:

«Ἰδού! τὸ νὰ ἔλθῃς ἐδῶ καὶ νὰ λάβῃς τὸ ποσὸν αὐτὸ πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν σου, τί ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια σὲ ὤθησε πρὸς τοῦτο;

Πόρτ-Σαΐδ *Ἄγνωστος*

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Ὁ βασιλεὺς Σολομὼν ἀνέλαβε ποτὲ τὴν διεξαγωγὴν δίκης περιπλόκου. Δύο ἄνδρες διισχυρίζοντο ὅτι ἦσαν υἱοὶ ἑνὸς ἐμπόρου ἀποθανόντος καὶ διημφισβήτουν τὴν διαδοχήν του.

Εἶχον ἀμφότεροι ἀνατραφῆ ὑπὸ τοῦ ἐμπόρου, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι τοὺς ἠγάπα ἐξ ἴσου. Ἀλλὰ πάντοτε ἔλεγεν ὅτι μόνον ὁ εἷς ἦτο ὁ υἱός του, ἠρνεῖτο δὲ ἐντόνως νὰ ὀνομάσῃ ποῖος τῶν δύο.

Μετὰ τὸν θάνατόν του ἠγέρθη ἀγὼν νὰ γνωσθῇ ποῖος ἦτο ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος. Οἱ δικασταὶ τῆς Δαμασκοῦ, ἂν καὶ φημισμένοι διὰ τὴν σοφίαν των, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποφασίσωσι καὶ ἔστειλαν αὐτοὺς εἰς τὸν Σολομῶντα.

Ὁ Βασιλεὺς διέταξε νὰ ὁδηγήσωσιν ἐνώπιόν του τοὺς δύο νέους καὶ τὸν νεκρὸν τοῦ ἐμπόρου ἐντὸς τοῦ φερέτρου· ὅταν οἱ διάδικοι προσῆλθον ἐνώπιόν του, εἶπεν ὅτι θὰ ἀνεγνώριζεν ὡς διάδοχον ἐκεῖνον ἐκ τῶν δύο, ὁ ὁποῖος λαμβάνων οἰδηροῦν σφυρίον θὰ κατέστρεφε τὸ φέρετρον τοῦ πατρός.

Οἱ φύλακες ἔδωκαν εἰς τοὺς νέους ἀπὸ ἓν σφυρίον. Καὶ ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν ἐκτύπησε τὸ φέρετρον, τὸ ὁποῖον ἀνέδωκεν ὑπόκωφον κρότον· ἀλλὰ ὁ ἄλλος, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ κτυπήσῃ, ἐλιποθύμησε φωνάζων: «ὄχι ποτὲ δὲν θὰ κτυπήσω τὸ φέρετρον τοῦ πατρός μου. Προτιμῶ ὁ ἀδελφός μου νὰ λάβῃ τὴν κληρονομίαν. — Σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ ἐμπόρου», τῷ ἀπήντησεν ὁ Σολομών· «τὸ ἀπέδειξες διὰ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν σορόν του».

(Ἐκ τοῦ *Γαλλικοῦ*)

Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος

Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Πάλιν ἤρθε νέος χρόνος καὶ γεράματα [μᾶς φέρει
Μὰ ἡ τρελλὴ ἡ ἀνθρωπότης χαίρεται σ' [ἕλα τὰ μέρη
Καὶ νομίζει πανηγύρι
Σὰν περνοῦνε ἕνας, ἕνας εἰς τοῦ κόσμου [τὸ γεφῦρι.

Εἴθε δι' ἐμὲ ποτέ του νὰ μὴν ἄλλαζεν ὁ [χρόνος,
Ὅπου φθείρει, καταστρέφει ὡς ὁ ἀστρ- [γος ὁ Κρόνος
Τὰ ὑπάρχοντα στὴ γῆ
Εἴθε τῶν καλῶν μας χρόνων, νὰ μὴ στεί- [ρευε ἡ πηγή.

Περιστερὰ τοῦ Νῶε

ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐπειδὴ ἤμην ἀσθενής, ἠναγκάσθην νὰ μείνω εἰς τὸ σπίτι ὀλίγας ἡμέρας. Ἀπὸ τὴν πρωΐαν ἕως τὴν νύκτα δὲ ἀνεγίγνωσκον ἀπὸ τὸν περισσὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως» διάφορα ἀνέκδοτα ἀπὸ τῆς σελίδος συνεργασίας συνδρομητῶν, καὶ ἔσκεπτόμην, ἄραγε ὅλοι ὅσοι γράφουν εἶνε μεγάλοι, ἢ ὑπάρχουν καὶ μικροί, οἵτινες γράφουν τόσον ὡραῖα διηγηματάκια; Ὦ! ποτὲ δὲν εἶχον ἕως τώρα τὴν ἰδέαν νὰ γράψω τί, διότι ἐνόμιζον τὸν ἑαυτόν μου ἀνάξιον, καὶ δὲν εὗρισκον θέμα κατάλληλον.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα τώρα, ὅπου ἔχω καιρὸν νὰ σκεφθῶ, νὰ εὕρω θέμα καὶ νὰ γράψω κἄτι. Ἐχριάζετο βαθεῖα σκέψις! . . . Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐγείρομαι μετὰ χαρᾶς, εἶχον εὕρει! . . . ἀπεφάσισα νὰ γράψω, τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου κατώρθωσα νὰ εὕρω τὸν τρόπον διὰ νὰ ἐμφανισθῶ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας . . . Εὔχομαι νὰ ἐξακολουθήσω!

Ἀφελὴς Ξανθούλα

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ

Ὁ Τσάρεβιτς Ἰβὰν ἠθέλησε ποτὲ νὰ μάθῃ ἂν οἱ ὑπήκοοί του ἦσαν ἐλεήμονες.

Πρὸς τοῦτο μετημφιέσθη εἰς ἐπαίτην καὶ περιῆλθεν ὅλας τὰς συνοικίας ζητῶν ἐλεημοσύνην.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εὑρίσκετο νὰ τῷ δώσῃ τὸν ὀβολόν του.

Τέλος ἐκτύπησε καὶ εἰς τὴν θύραν κτωχικῆς καλύβης, εὐθὺς δὲ παρουσιάσθη ἄνθρωπος ἀρκετὰ καὶ αὐτὸς πτωχός, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη, τοῦ ἔδωκε νὰ φάγῃ καὶ τοῦ προσέφερε κλίνην νὰ κοιμηθῇ. Τὴν ἰδίαν ὅμως νύκτα ἡ σύζυγος τοῦ φιλοξενοῦντος ἔτεκεν υἱόν.

Τὸ πρωὶ ὁ Τσάρεβιτς, πάντοτε ὡς ἐπαίτης, ἔφυγε λέγων εἰς τὸν χωρικὸν ὅτι θὰ ἐφρόντιζεν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν νὰ τοῦ εὕρῃ ἀνάδοχον.

Πράγματι, συνεπῆς εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, ἀφοῦ ἐπέρασαν ἑπτὰ ἡμέραι, ὁ Τσάρεβιτς Ἰβὰν ἐπιβαίνων τετραπόχου ἁμάξης, συρομένης ὑπ' ἀραβικῶν ἵππων, μετέβη εἰς τὴν καλύβην τοῦ χωρικοῦ.

Ὁ χωρικὸς παρεξενεύθη, ἀλλ' ὁ Τσάρεβιτς τοῦ ἐξήγησε τὰ συμβάντα καὶ τοῦ ἐβάπτισε τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον ὅταν ἐμεγάλωσε, κατέλαβεν ἐπίζηλον θέσιν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐν ᾧ ἄνευ τῆς φιλοξενίας τοῦ πατρός του θ' ἀπέμενε πτωχὸς χωρικός.

Λευκοκόμαντος Αἰγιαλὸς

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

(Κατὰ τὸν Αἴσωπον)

Ὁ κάβουρας ἠθέλησε τὴ θάλασσα ν' ἀφίσῃ καὶ νἀβγῇ ἔξω στὴν ξηρὰ χορτάρι νὰ [βοσκήσῃ.

Μόλις τὸ εἶπε, τὤκαμε· καὶ νὰ σοῦ τον [μιὰ μέρα

ὁ φίλος μας ὁ κάβουρας βοσκοῦσε δῶθε πέρα.

Μὰ κ' ἡ ἀλεποῦ ἡ πονηρὰ δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ πιδηκτὴ τὸν ἁρπαξε μὲ τρόκο... τρυφερό.

Ὁ κάβουρας ὁ δύσυχος προτοῦ πεθάνῃ [ἀκόμα

τὴ θάλασσα ἐκύτταξεν ἀπ' τοῦ. ἐχθροῦ τὸ [στόμα.

Κι' εἶπε: «Καλὰ τὴν ἔπαθα· τ' ἠθελα 'γὼ [νἀφίσω

τὴ θάλασσα καὶ στὴ στεριὰ χορτάρι νὰ [βοσκήσω;»

—Ὅποιος καλὰ καθούμενα, καλλίτερα γυ- [ρεύει

τῆς κεφαλῆς του βάσανα ὁ ἴδιος μαγειρεύει,

Μουσηγέτης Ἀπόλλων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦν τὸν μικρὸν Τοτόν:

— Διατί θέλεις νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ Γαλλικὸν σχολεῖον καὶ ὄχι εἰς τὸ Ἑλληνικόν;

Καὶ ὁ Τοτός.

— Διότι ἐκεῖ διακόπτομεν τὰ μαθήματα ὄχι μόνον τὰς ἑλληνικὰς ἑορτάς, τὰς ὑποχρεωτικάς, ἀλλὰ καὶ τὰς Γαλλικάς.

Ἐστάλη ὑπὸ Λ. Ε. Βεκιαρέλλη

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Αἱ 50 Σειραὶ τῶν τόμων, τοὺς ὁποίους ἐδίδαμεν μὲ ὑποτίμησιν εἰς τοὺς ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομήν των, ἐξηντλήθησαν. Ἐπειδὴ ὅμως πολλοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μᾶς ζητοῦν, ἀπεφασίσαμεν νὰ δώσωμεν ἄλλας 50 Σειράς, τὰς ὁποίας ἔχομεν ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνανεούντων τὴν συνδρομήν των ἢ ἐγγραφομένων νέων διὰ τὸ 1912 πρὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου. Οἱ διαθέσιμοι τόμοι Διαπλάσεως εἶνε τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1911, τιμώμενοι ἀρχικῶς 7 ἢ 8 φρ., παρέχονται δὲ ὑποτιμημένοι μόνον ἀντὶ 4 δραχμῶν ἕκαστος. Τὸ προνόμιον τοῦτο λήγει τὴν 15 Ἰανουαρίου.

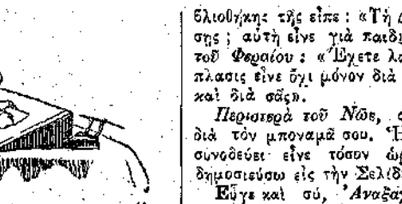

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 4 Ἰανουαρίου 1912

ΔΥΟ ἐπιστολαί σου, *Περσεῦ*, ἐλήφθησαν συγχρόνως, ἡ ἀπὸ 26 Δεκεμβρίου καὶ ἡ ἀπὸ 2 Ἰανουαρίου. Πῶς αὐτό; Ναί, τὸ δωδεκασέλιδον φυλλάδιον, ποῦ τόσον σοῦ ἤρεσεν, ἦτο ἀνταμοιβὴ τοῦ ξεσπαθώματός σας, ἀπὸ σᾶς δὲ ἐξαρτᾶται νἀνταμείβεσθε ἔτσι μίαν φορὰν τὸν μῆνα.

Σοῦ ἔστειλα Δελτία ἐγγραφῆς, *Υἱὲ Στοργή* καὶ περιμένω τὸ ἀπατέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου. Ὁ κ. Φαῖδων ἔλειψε εἰς τὴν Ζακυνθον ἕνα μῆνα, ἀλλὰ ἐπέστρεψε τὴν παραμονὴν τῆς πρωτοχρονιᾶς. Σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς σου.

Αἱ σκέψεις σου, καλή μου *Γαλάτεια*, δὲν μοῦ ἐπροξένησαν ἀνίαν, ἀλλὰ λύπην. Διατί τοσὴν ἀπογοήτευσις;... Καὶ ἄλλοι εἶνε ὀρφανοί, ἀλλὰ δὲν κάμνουν ἔτσι. Σὺ ποῦ ἔχεις τὴν ἀγάπην καὶ τὰς περιποιήσεις τόσων συγγενῶν, ἔπρεπε νὰ ἦσουν φιλοτερόφρα. Τί νὰ εἰποῦν λοιπὸν οἱ ὁλωσδιόλου ἔρημοι καὶ ἀπροστάτευτοι εἰς τὸν κόσμον; Προσπάθησε νἀλλάξῃς ἰδέας καὶ προπάντων νὰ ζητήσῃς φίλας ποῦ νὰ σ' ἐννοοῦν καὶ νὰ σὲ ἀγαποῦν. Ἡ ἀπομόνωσις δὲν εἶνε καλή.

Ροδοπαῖε Ἑλληνόπαι, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις. Δὲν σημαίνει ἂν εἶσαι ξένος εἰς τὸν τόπον. Εἰς τὸ σχολεῖον μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν σου, εἰμπορεῖς νὰ εὕρῃς ἔδαφος ξεσπαθώματος. Ἐνέργεια χρειάζεται καὶ θέλησις καὶ ἐπιμονή.

Τὰ τρία τομίδια τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος, *Βαρελότο*, τιμῶνται ἄδετα δρ. 1,50 καὶ δεμένα μαζὶ δρ. 2,50. Ἡ ἀπόρριψις τοῦ ποιήματίου σου δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ λυπήσῃ. Διότι δὲν ἀποκλείεται ἡ ἐλπὶς ὅτι ἀργότερα εἰμπορεῖς νὰ γράψῃς καλλίτερα.

Ἡ *Ροδοδάκτυλος Ἠώς*, — νέος συνδρομητής, — μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς: «Τέσσαρα φυλλάδια ἔχω ἀναγνώσει ὡς τώρα, καὶ σοῦ λέγω ὅτι μεγαλειτέραν εὐχαριστησιν δὲν ἔχω εὕρῃ εἰς οὐδὲν ἄλλο περιοδικόν. Μετ' ἀνυπομονησίας περιμένω ποτὲ νὰ περάσῃ ἡ ἑβδομὰς καὶ νὰ ἔλθῃ τὸ Σάββατον. Μοῦ φαίνεται ὡς νὰ ἤμην ἐν σκότει καὶ νὰ εἶδον φῶς, εὐγνωμονῶ δὲ τὸν ἐγγράψαντά με *Θεὸν Ἐλπίδα*.» Ἂς τὰ σημειώσουν καὶ αὐτὰ οἱ ξεσπαθώνοντες.

Εἰς τὴν ἐκτενῆ καὶ ὡραίαν της ἐπιστολήν, ἡ *Λύρα τοῦ Φεραίου* μοῦ διηγεῖται ὅτι εἰς τὸ Ἡράκλειον ἤνοιξε κατ' αὐτὰς ἡ δημοσία «Βικελαία Βιβλιοθήκη» ἐκ τῶν βιβλίων ποῦ ἐγράψαν εἰς τὴν πόλιν ὁ μακαρίτης Βικέλας. Ἡ *Λύρα τοῦ Φεραίου* πηγαίνει ἐκεῖ καθημερινῶς, ὅταν δὲ εἶδε εἰς τὸν κατάλογον καὶ τὴν Διάπλασιν, ἐζήτησε νὰ διαβάσῃ τὸν τόμον τοῦ 1899. Τότε ὁ γηραιὸς ἔφορος της Βιβλιοθήκης τῆς εἶπε: «Τί Διάπλασι θὰ διαβάσῃς; αὐτὴ εἶνε γιὰ παιδιά». Καὶ ἡ *Λύρα τοῦ Φεραίου*: «Ἔχετε λάθος, κύριε· ἡ Διάπλασις εἶνε ὄχι μόνον διὰ μεγάλους, ἀλλὰ.... καὶ διὰ σᾶς».

Περιστερὰ τοῦ Νῶε, σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν μπουκαμὰ σου. Ἡ ἐπιστολή ποῦ τὸν συνοδεύει εἶνε τόσον ὡραία, ὥστε θὰ τὴν δημοσιεύσω εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας.

Εὖγε καὶ σύ, *Ἀναξαγόρα*, μοῦ ἔγραψες μίαν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν. Ἡ δὲ πρότασις ποῦ μοῦ κάμνεις εἶνε ἀξία τῳόντι προσοχῆς καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ εὕρω τὸν κατάλληλον ἄνθρωπον διὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσω.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ ΣΑΣ

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν καὶ διὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος 1912 τὸ περισσεύον των ψευδώνυμον, πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ τὸ ἀνανεώσουν, διότι κατὰ τὸν Κανονισμὸν τῶν ψευδωνύμων (Ἴδε Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α. § 6 εἰς τὸ *ἴον φύλλον*), τὰ μὴ ἀνανεωθέντα *μέχρι* σήμερον ψευδώνυμα θεωροῦνται πλέον ἀδέσποτα, καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τὰ παραχωρῶ εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἔγκρισιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Αἰγαίου*. — «Μία ὡραία εἰκὼν» τῆς *Γελαζούμενης*. — Διάφορα τοῦ *Βαρελότου*. — «Αἱ δύο Σημαιαι» τῆς *Ξανθῆς Ἑλληνίδος*. — «Πρωτοχρονιάτικες ἀναμνήσεις» τῆς *Ἑλληνοπούλας*. — «Τὸ κλάμα τῆς γιαγιᾶς» τῆς *Ἠρωίδος τοῦ 21*. — «Τὸ πέσιμος τοῦ φύλλου» τοῦ *Ξανθοῦ Ἑλληνοπούλου*. — «Τὸ καράβι τοῦ χρόνου» τῆς *Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ*. — Διάφορα τοῦ *Περσέως*. — «Ἡμερολόγια καὶ Ἡμερολογιακὲς» τοῦ *Πλοιάρχου Νέμου*. — Ἀνέκδοτα, Παίγνια, Παιδικὰ Πνεύματα κτλ. διάφορων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀχίνδυνα βέλη» (ἀκατάλληλον διὰ τὸ περιοδικόν μας·) — «Ἡ νῆσος Κρήτη» (διὰ τοὺς Ἕλληνας λέγει γνωστά·) — «Ρόδον καὶ Χορτάρι» (πολὺ ὡραῖον, ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε ἀντιγραφή· ἂν εἶνε ἰδικόν σου, βεβαιώσέ με, νὰ τὸ δημοσιεύσω·) — «Εἰς εὐχάριστος περίπατος» (κοινόν·) — «Χριστούγεννα» (παράκαιρον πλέον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας*, α. (Δ.Σ.) *Ἀνοιξίς*, κ. (Α.Α.) *Νύμφη τοῦ Δρυμῶνος*, κ. (+ —; + =) *Μαινόμενον Κῦμα*, α. (Γ.Κ.) *Ἰούλιος Καῖσαρ*, α. (Α.Ρ.) *Μελαχρινὴ Ἑλληνοπούλα*, κ. *Εὐελπὶς*, α. (Α. Τ.) *Ἀτρόμητος Ἕλλην*, α. (Α. Β.) *Μέγας Ναπολέων*, α. (Ν.Ν.) *Παιὰν τῆς Δόξης*, α. (X—2) *Ἀνεμώνη*, κ. (Β.Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Πανελλήνιος Ἕνωσις*, α. *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας*, κ. *Παπαρουθνα*, κ. *Γελαζούμενη*, κ. *Τέλλος Ἄγρας*, α. *Ὀνειροπόλος Ψυχή*, κ. *Ρέμπελος*, α. *Νησάκι τῶν Γιαννίνων*, α. *Δάφνη*, α. *Κρυφὴ Νίκης*, κ. *Ρεζενδᾶ*, κ. *Ἀνδρεῖος Ἄνδριος*, α. *Θανάσιον Διάκον*· — ἡ *Λύρα τοῦ Φεραίου* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα*, *Βάρκαν τοῦ Κανάρη*, *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, *Κόρμεν*, *Συλφίδα*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Πόθον τῆς Κρήτης*, *Παπαγάλον τοῦ Τσάρου*, *Δυόμισαν τοῦ Λάντσιγ*, *Βιδυνὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Ἑλλην. κὴν Θεότητα*, *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Σβυστό μας Κανδήλι*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Στέλλαν Βιολάντη*, *Ξανθολάτρ. δα*, *Τσιγγαρέλαν*, *25ην Μαρτίου*, *Νέλκε*, *Πλοίαρχον Νέμον*, *Ἀθανάσιον Διάκον*, *Ἔγγονον Δυτοκράτορος*, *Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον*, *Ἐξόριστον Βασιλειᾶν*· — ἡ *Θεὰ Ἐλπὶς* (0) μὲ *Ἑλληνικὴν Δόξαν*, *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ ὅλας τὰς *Ἐλπ. δας*· — ὁ *Ρέμπελος* (0) μὲ *Ἀπηλπισμένην Κόρην*, *Νέλκε*, *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα*, *Μαραμένην Καμέλιαν*, *Κάρμεν*, *Δυόμισαν τοῦ Λάντσιγ*, *Ὀ Δάλιαν*, *Σωφρόζέτταν*, *Στέλλαν Βιολάντη*, *Ἥβην*, *Κρητικοπούλαν*, *Τέλλον Ἄγραν*, *Ζαρίνην*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*· — ἡ *Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου* (0) μὲ *Δικηγόρον τῆς Νεολαίας*, *Ἀηδόνα τῆς Ἠπείρου*, *Στέλλαν Βιολάντη*, *Ἥβην*, *Γλυκοχάρα*, *Κρητικοπούλαν*· — ἡ *Κραυγὴ Νίκης* (0) μὲ *Μικρομέγαν* καὶ *Τσιγγαρέλαν*· — ἡ *Ρεζεντᾶ* (0) μὲ *Ἀγωνιστὴν Ἀριστοκράτιδα*, *Ἀττικὴν Δίσαν*, *Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου*, *Λιχαίαν Ἑλληνίδα*, *Κυκλάμινον τοῦ Ἀγροῦ*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Κρητικοπούλαν*, *Μαραμένην Φύσιν*· — ἡ *Συρανὴ Λύρα* (0) μὲ *Ἀνώνυμον Ἑταιρίαν*, *Δάφνης Στέφανον*, *Τσιγγαρέλαν*· — ὁ *Ρωμαῖος* (0) μὲ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Μαραμένην Φύσιν*, *Μελάχραν*.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ ὅσους μοῦ ἔστειλαν κάρτες διὰ τὴν Πρωτοχρονιάν. Φέτος εἶνε τόσον πολυπληθές, ὥστε θὰ ἤθελα πολὺν τόπον διὰ νὰ τοὺς ἀναφέρω, Ἀλλ' ἂν παραλείπω ἐδῶ τὰ ὀνόματά των, ἂς βεβαιωθοῦν ὅλοι ὅτι εἶνε βαθεῖα χαραγμένα εἰς τὴν μνήμην μου καρδίαν. Τοὺς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν. Καὶ τοῦ χρόνου, νὰ μοῦ ζήσουν!

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἑλλάδος* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχάς· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· ὅλα τὰ θέλεμα εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαν. τῶν Λύρ. ἀλλ' ἕκαστος χωριστά·) *Ρεζεντᾶν* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλὰ καὶ περιμένω τὸ ἄλλο γράμμα, μεγάλο-μεγάλο·) *Ἀτρόμητον Ἕλλην* (ἔστειλα ἐν νέου τὸ δεύτερον·) *Θεὰν Ἐλπίδα* (τετράδια ἔστειλα·) *Ξενιτευμένην Ἑλληνίδα* (ὡραῖο· ἀλλὰ γιατὶ δὲν μοῦ γράφεις καὶ δύο λόγια παραπάνω;) *Ἀνοιξίν* (σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς κ' ἐλπίζω νὰ φανῇς ἀξία τῆς ἀδελφῆς σου·) *Αἰγαίον* (κ' ἐδῶ εἴχαμε χιόνια· περιμένω τ' ἀποτελέσματα τοῦ ξεσκαθώματός σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρόθυμίαν·) *Δημ.* καὶ *Μελκ. Πεσνικ.* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπαθείας καὶ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα·) *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου* (ἔστειλα Ἕν καὶ ἴδον τόμον·) *Μαινόμενον Κῦμα* (εὐχαριστῶ πολὺ· ἀνορθογραφίας δὲν εἶδα παρὰ μόνον ἕνα ἐγγράφω μὲ νί, ἐνῷ θέλει δύο γάμμα·) *Κυδωνιάτην* (ἔχει καλῶς· ἀσπάζομαι τὴν ἀδελφήν σου·) *Γ. Δουλ.* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἠρωίδα τοῦ 21* (ἔχει καλῶς·) *Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο* (ἐλήφθησαν·) *Ἄρην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν Χριστουγεννιάτικην κάρταν·) *Ἐθνομάρτυρα Αἰμυλιανόν* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἀόκνους προσπαθείας· περίεργον τὸ ὄνειρόν σου·) *Εὐτυχῆ Ψαρᾶν* (ἴδε ἐλήφθησαν· εὐχαριστῶ·) *Ἀψε-Σβῦσε* (ἔστειλα μαζὶ μ' ἐπιστολήν·) *Σωφρονιζέταν* (ἔστειλα·) *Ἔνδοξον Σοῦλι*, *Ξανθὴν Ἑλληνίδα*, *Ἥλιον τῆς Ἐλευθερίας*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Ἰανουαρίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Δεκεμβρίου — Μαρτίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1912 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσοκλείουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἑκάστου φυλλαδίου, –ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰδελφια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοράσταὶ, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ ς', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

50. Λεξιγριφος.

Δύο γράμματ' ἂν ἑνώσῃς,
Μίαν πόλιν θὰ δηλώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδικῶν

51. Στοιχειόγριφος

Σὲ παληὰ βασιλοπούλα,
γράμμα ἕν' ἂν προστεθῇ,
κάτοικος ἐνδόξου χώρας,
παρευθὺς θὰ εὑρεθῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κυπριόπουλο

52. Ἀναγραμματισμός.

Ζῶον εἶμαι τῆς ἐρήμου,
πολὺ χρήσιμον ἐγώ·
μὴ μὲ ἀναγραμματίσῃς
γιατὶ ἀρχίζω νὰ... πηδῶ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη

53. Πυραμίς.

+Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τ. Αἰγαίου.
+ =Ζῶον
+ =Πέρσης Βασιλεὺς
+ =Ἐπαυλις βασιλικὴ
****+**** =Κώμη τῆς Ἑλλάδος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

54—57. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: *μέγας, μέρος, κακός, κτῆμα.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάμ

58. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως:

Εὐσεβής, ἄνευ, βία, γῆρας, σύνολον, εὐγνώμων, ἀμαθής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρίου

59. Μαγικὴ εἰκόνα ἄνευ εἰκόνος

— Φθάνει πιά, φθάνει, ἔλεγεν ἡ μητέρα εἰς τὸν Τοτόν. Εἶπα στάσου! πάλι ἐπαράφαγες ἀπόψε.

— Μὰ τί, μαμμά, τί ἔφαγα;

Τί νὰ ἔφαγεν, ἀλήθεια; Ἡ μαμμὰ τὸ εἶπεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

60. Ἀριθμητικὸν παίγνιον

2 8 4 2 3

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν, ἀμεταβλήτων τὴν σειράν, νὰ παρεντεθῶσι τὰ ἑξῆς τέσσαρα σημεῖα: ,—, —, +, οὕτως ὥστε τὸ ἐξαγόμενον νὰ ἰσοῦται τῷ μηδενί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαρίνης

61. Φωνηεντόλιπον

ρχ – στ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐτυχοῦς Ψαρᾶ

62. Γρῖφος Ἰνδικός

α 4 (ἀντωνυμία), μ 2 (σύνδεσμος) 6 5 (οὐσιαστικόν), α 7 (οὐσιαστικόν), α 3 (ἀντωνυμία), δ 1 (σύνδεσμος), 0 3 (ὄνομα κύριον) κ 6 (ρῆμα).

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 50–61

482. Ἀφρικὴ (ἄ ι φρίκη)—483. Ρῆμα - χρῆμα. — 484. Σόφια - σοφία. —485. Χλόη - γολή.

486.
Σ
Μ Ι Α
Μ Ι Δ Α Σ
Σ Ι Δ Η Ρ Ο Σ
Α Λ Ρ Ω Ν
Σ Ο Ν
Σ

487. *Δεινὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω καὶ ἐκ τῶν ἄνω ἐναλλάξ). —488. Μὲ τὸ *πηδάλιον* (πήδα, Λυών!) — 489. ΛΡΤΕΜΙΣ (ΛΡπα, ΕΤΕοκλῆς, ΣκλαΜΙΣ).—490 Ὁ σπείρων ἀνομίαν θερίζει ἄνεμον —491. *Οὐδεὶς ἐλεύθερος ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν,* (ου δὶς-ἔλ-ἔφ θερος αἱ αυ τοῦ–μὶ-κρᾶ τόν).

492. Σοφοκλῆς (σοφῷ, κλεῖς). — 493. Κύλων-κύων.—494. Λύλος - ὕλος. —495 Ὁ Ὥρος, ἡ ὥρα.

496.
Ι
Δ Α Σ
Α Ι Σ Ω Ν
Ε Ὑ Ρ Ω Τ Α Σ
Λ Υ Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ

497—499. 1. Ἡ παιδεία τοῖς ἀνθρώποις δεύτερος ἥλιος ἐστίν. 2. Καλὸν φύουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι. 3. Ἤθος πανηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος αἰσχρόν. — 500 — 504. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Τ: *τόνος* (ἢ *νότος*), *τόπος* (ἢ *πότος*) *ταῦρος, ταχύς, τόμος.* — 505. ΣΟΛΩΝ (ΠοΣειδῶν, ΑἰΟλος, πόΛος, πρΩρα, ΝΙΝος).—506. Ὀργὴ καὶ ἀσυνεσία πολλοὺς ἀπώλεσαν.—507. *Εἶμαι συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως* (Ἡ μὲ συ) - δρῶ - μύτ' εἰς τὶς - διὰ πλα σὲ ὡς).

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1911, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1911 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλα στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Τῷ Γεωργίῳ Χρυσοπαίδῳ εὔχομαι τὸ νέον ἔτος αἴσιον καὶ εὐτυχές.

Νικόλαος Ἀθ. Μάρκος *(ΙΒ', 22)*

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΝΩΣΙΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1912

Ὅλοι ψῆφον ἄσπρην *(ΙΒ', 23)*

Νέλκε, εὐχαριστῶ. Ἐλπίζω νὰ συγχωρηθῇ ἡ ἀθῶα περιέργειά μου.

Ρωμαῖος. *(ΙΒ', 24)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 4ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ 53.)

ΑΘΗΝΩΝ: Δ. Η. Παπαγιάννης, Γ. Ε. Σκεπασθιανός, Ἰωσὴφ Κ. Ἀτζιοῦς, Χρυσὸ Παγάνι, Κ. Ι. Μελετόπουλος, Σωλάβα τῆς Ἠπείρου, Ἔλλη Ἐμ. Μέμτσα, Μέλλων Ναυτόπαις, Χαρ. Σούλης, Κασσιανὴ Κουρούκλη, Κατίνα Δ. Χατζηπαναγιώτου, Ἔλλη Α. Ἰωαννίδου, Κραυγὴ Νίκης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Παπανικολάου, Βασιλικὴ Οἰκονομοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Εὐπραξία Α. Ταγκοπούλου.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀρματωλὸς τοῦ Πίνδου, Σταμ. Μπάτσης, Ἐλένη Ι. Οἰκονομίδου.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰωάν. Κ. Ἀναστασόπουλος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γεώργ. Δήμκος.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ: Ἥρωϊς τοῦ «21».
ΣΥΡΟΥ: Κλ. Θ. Πετροκοκκίνου.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γεώργ. Β. Βαφειόπουλος, Παν. Ι. Βογιαντζόπουλος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἑλένη Κ. Στρούμζη, Ἔνδοξος Ἰωλάς.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Θεμιστ. Νόλτσας (2—8)
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Νησάκι τῶν Γιαννίνων (3), Ναταλία καὶ Ἀλεξάνδρα Γ. Καλαντζῆ (8).
ΚΑΙΡΟΥ: Ν. Σκιαδᾶς (3—4).
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Α. Κ. Ἀράπης, Μαρίκα Φ. Δουκέλλη (3), Πάνος Φ. Δουκέλλης (3), Ἄψε-Σβῦσε (2-3), Θαλῆς.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἀλκιβιάδης Παπαδημητρίου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΜΠΑΤΣΗΣ ἐν Κερκύρᾳ καὶ ΙΩΣΗΦ Κ. ΑΤΖΙΟΥΣ ὁδὸς Σόλωνος 94 ἐν Ἀθήναις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἕκαστος ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.

Πλεονάζει δρ. 0,10 διὰ τὸν κροσεχῆ Διαγων.

ΟΙ ΑΔΑΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2218